

Arrest

nr. 239 080 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 september 2019 om internationale bescherming. Op 14 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Aleppo vervolgens verhuisd naar het dorp Maidana in het district Afrin. U vertrok naar Turkije toen u zeventien jaar was om te werken. U heeft gewerkt als arbeider in een naaiatelier en als herder in Turkije, waar u van 's morgens vroeg tot zeer laat 's avonds moest werken. In Turkije kreeg u last van bevende handen. Met de hulp van uw oom F. (...) verliet u Turkije en vertrok u naar Griekenland eind 2016, waar u aankwam op het eiland Samos. Na vier maanden werd u overgebracht naar het opvangcentrum Kato Milia in Katerini. U vroeg asiel aan en werd erkend in Griekenland, maar u herinnert zich de datum niet meer. U kreeg 120 euro per maand. In Griekenland kreeg u last van epilepsieaanvallen. U verbleef twintig dagen in het ziekenhuis. Vervolgens ging u verschillende keren naar de dokter, werd er een scan van uw hoofd gemaakt en kreeg u medicatie. U werd bijgestaan door een vriend die met u meeging naar de dokter en voor u vertaalde. Soms moest u zelf betalen voor uw medicatie. Omdat de medische zorg ontoereikend was, en u graag een cursus wilde volgen, verliet u Griekenland. U kwam met het vliegtuig naar België in juli 2019. U kreeg een epilepsieaanval op het vliegtuig. Bij aankomst in België verbleef u enkele uren in het ziekenhuis. Op 8 september 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België.

Volgens uw advocaat heeft u een kwetsbaar profiel. U bent afkomstig uit een arm gezin, werd uitgebuit in Turkije, kende slechte levensomstandigheden in Griekenland en moet stress zo veel mogelijk vermijden. De levensomstandigheden in Griekenland waren, volgens uw advocaat, rekening houdend met dit profiel niet in overeenstemming met de fundamentele mensenrechten.

Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten uit Griekenland, medische documenten uit België, UNHCR documenten en IOM documenten uit Griekenland neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de elementen in uw dossier blijkt dat u een beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (CGVS, p. 7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u Griekenland heeft verlaten omdat u er geen medische behandeling kon krijgen (verklaring DVZ, punt 22; CGVS, p. 8).

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Er moet verder worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel u aangeeft Griekenland te hebben verlaten omwille van een gebrek aan medische bijstand, moet er op basis van uw verklaringen voor het CGVS worden gesteld dat u niet aantoonbaar dat u in Griekenland niet kon rekenen op behandeling van uw medische problemen. U verklaarde in Griekenland te zijn

opgenomen in het ziekenhuis waar u, na een epilepsieaanval, twintig dagen heeft verbleven (CGVS, p. 5). U had toegang tot een arts, er werd een scan van uw hoofd genomen en u kreeg medicatie die u hielp (CGVS, p. 4-5, 8-9). U kreeg verder financiële ondersteuning van 150 euro per maand (CGVS, p. 8). Dat u soms een voorschrift kreeg waarmee u zelf uw medicatie moest gaan halen bij de apotheek en soms zelf moest betalen voor uw medicatie, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest (CGVS, p. 9). Op basis van het voorgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat u, in tegenstelling tot hetgeen u beweert, wel degelijk kon rekenen op medische ondersteuning. Er kan dan ook niet worden gesteld dat een gegronde vrees of reëel risico aannemelijk zou maken.

Waar uw advocaat aangeeft dat uw levensomstandigheden in Griekenland niet in overeenstemming waren met de fundamentele mensenrechten moet er moet worden gesteld dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die u niet in staat stelt in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor u in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Griekenland blijkt dat u in Griekenland door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. Zo werd u gehuisvest (CGVS, p.7), kreeg u de nodige medische verzorging (CGVS, p.4-5 en 8-9) en werd u financieel ondersteund (CGVS, p.8). Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden gesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. U legt een map neer met documenten waarvan u niet weet wat deze documenten inhouden (CGVS, p. 3-4). U stelt enkel dat deze documenten afspraken bij de dokter en documenten van het ziekenhuis in Griekenland zijn (CGVS, p. 4). U legt eveneens een scan van uw hoofd neer (CGVS, p. 5). Deze documenten bevestigen de vaststelling dat u weldegelijk toegang had tot medische zorgen in Griekenland. De documenten van het UNHCR tonen aan dat u toegang had tot een mastercard. De documenten van IOM stellen dat u ondersteunde diensten kreeg van IOM. Deze documenten tonen aldus niet aan dat uw behandeling in Griekenland onbestaande of ontoereikend zou zijn. De medische documenten uit België stellen enkel dat u in België één soort medicatie neemt en dat u aanvalsvrij bent.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die

internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door een andere lidstaat van de Europese Unie en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel laat verzoeker het volgende gelden:

“Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing de motieven om haar standpunt te staven; verzoeker kan deze motieven niet aanvaarden:

(...)

Verzoekers raadsman hekelt deze beoordeling.

Zij laat graag opmerken dat deze beoordeling er zou kunnen toe leiden dat men een verkeerde inschatting maakt van de cognitieve en psychisch/emotionele kwetsbaarheid van de verzoeker tot internationale bescherming.

Bij de beoordeling van zijn verklaringen moet wel degelijk rekening worden gehouden met zijn hoedanigheid van patiënt en van ongeschoolde herder/arbeider, slachtoffer van uitbuiting.

Het dient toch minstens ergens uit te blijken dat men een verzoek van dit soort verzoeker om internationale bescherming met meer omzichtigheid moet behandelen en beoordelen.

Deze jongen bevindt zich in een 100 % afhankelijke positie en heeft zelf geen eigen/andere opties of capaciteiten om op terug te vallen, bij gebreke aan overheidsomkadering.

Er wordt graag nog even verwezen naar het feit dat verzoeker pas op de derde uitnodiging voor gehoor kon ingaan, omdat hij om medische redenen verhinderd werd zich te verplaatsen :

- voor het gehoor van 22 november 2019 werd een medisch attest neergelegd (3 en 4).

- voor het gehoor van 6 januari 2020 was verzoeker van plan om te gaan maar de dag zelf op de trappen van het station van Gent (om naar Brussel te komen) kreeg hij (van de stress) een epilepsieaanval en diende hij vandaar afgevoerd te worden naar- het ziekenhuis (5 en 6).

Graag wordt ook nog verwezen naar het feit dat verzoeker bij zijn komst naar België ook een epilepsie aanval kreeg op het vliegtuig en daarna ook medisch werd behandeld.

(...)

Verzoeker klaagt niet over een mogelijk risico op refoulement in Griekenland maar inderdaad over het feit dat de rechten die zouden moeten verbonden zijn aan zijn beschermingsstatus niet verleend werden/worden in Griekenland, temeer daar hij als zieke en “beperkte” jongen zelf over geen redmiddelen beschikt om de ontbrekende verantwoordelijkheid van de Griekse overheid te compenseren met eigen initiatieven.

(...)

Verzoeker merkt op dat de beoordeling over de toegang tot gepaste medische zorg niet los kan gebeuren van de beoordeling van de toegang tot algemene basisvoorzieningen.

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoeker "kon rekenen op medische ondersteuning".

Verzoeker betwist niet dat hij medische ondersteuning heeft gekregen, temeer daar hijzelf zijn volledige map met documenten ivm afspraken en onderzoeken heeft neergelegd, - en hieromtrent ook niets heeft willen achterhouden.

De vraag stelt zich echter of dit voldoende en toereikende hulp was/is.

Verzoeker stelt van niet en hij kan het weten omdat hij het allemaal aan den lijve heeft ondervonden.

Dat hij na een epilepsieaanval in het ziekenhuis werd opgenomen en daar onderzocht werd, zelfs met een scanner, is nog geen bewijs dat hij toegang heeft op regelmatige basis tot toereikende en gepaste medische behandeling. Hij kreeg weliswaar nog enkele afspraken maar ofwel geraakte hij er niet omdat hij geen geld had voor het transport, ofwel gingen ze niet door, ofwel geraakten zijn problemen niet opgelost. Hij kreeg overwegend kalmeermiddelen en slaappillen,- "om niet teveel te denken", aldus de uitleg van de dokters.

Verzoeker is niet veeleisend en heeft in zijn leven nog nooit comfort en basisveiligheid gekend; zijn nonnen zijn dus zeker niet hoog én zijn focus ligt bij de medische hulp, gewoon om "te overleven" omdat hij voelde dat "het slecht met hem ging in Griekenland" en hierover ook angstig heel angstig was.

Verzoeker kampte nog steeds met epilepsieaanvallen toen hij naar België kwam, terwijl hij hier intussen nu wel "aanvalsvrij" wordt verklaard op grond van aangepaste medicatie en opvolging.

Toen hij hier aankwam, kloeg hij ook vooral over "speeksel dat uit zijn mond droop" en het feit dat zijn hand altijd beefde...

Het is pas na zijn aankomst in België dat er een gepaste omkadering en correcte medische onderzoeken zijn gebeurd; ja, inderdaad, momenteel zou verzoeker aanvalsvrij zijn maar hij dient strikt opgevolgd te worden en zou om medische redenen zo weinig mogelijk aan stress mogen blootgesteld worden.

Verzoeker benadrukt dat hij in Griekenland geen toegang had tot gepaste en toereikende medische en andere hulp, zoals gepaste huisvesting en psychosociale bijstand, om vandaar uit misschien toch enige zelfredzaamheid te stimuleren.

Het feit dat hij voedsel en een bedrag van 150 euro per maand kreeg, is geen bewijs dat hij door de Griekse overheden alle basisvoorzieningen ter beschikking gesteld kreeg.

Hij verbleef-uitgezonderd de eerste vier maanden, de hele tijd in het opvangcentrum van Kato Milia. Verzoeker nodigt de Commissaris generaal uit om een onderzoek te doen naar de leefomstandigheden in het kamp en na te gaan of deze beantwoorden voor een persoon met zijn profiel aan de menselijke waardigheid. Het is niet mogelijk voor verzoeker om dit "aan te tonen"; hij kan het alleen maar "stellen" en zijn ervaringen vertellen; deze zouden ieder normaal denkend mens er wel van overtuigen dat dit geen omstandigheden zijn die aangepast zijn aan de menselijke waardigheid én dat de Griekse overheid schromelijk tekortschiet in haar opdracht.

Het blijkt trouwens dat hij vooral door zijn vriend geholpen en bijgestaan werd,- die intussen naar zijn familie in Duitsland is doorgereisd, maar niet door de Griekse overheid. Hij diende ook door deze vriend beschermd te worden inzake zijn veiligheid want in zo'n kamp geldt al snel het recht van de sterkste.

Hij stelt vast dat de bestreden beslissing op een stereotype en algemene manier tewerk gaat, waarbij hetgeen dient bewezen te worden, reeds voor waar wordt vooropgesteld.

Hij hekelt het feit dat de Commissaris generaal zelf geen enkel onderzoek uitvoert naar de beschikbaarheid van medische zorgen en basisvoorzieningen maar het houdt op een algemene formule, namelijk "dat u er niet in slaagt aan te tonen"... en dit op basis van "vaststellingen" nav de verklaringen van verzoeker die gesteld heeft dat hij op een -ontoereikende- manier genoot van huisvesting, voedsel, en een financiële toelage van 150 euro per maand.

(...)

Verzoeker verwijst naar de hierboven uiteengezette argumentatie.

(...)

Ook al betreft verzoekers beroep niet dit soort administratieve obstakels maar wel het ontbreken van een passende bescherming in Griekenland, in geval van terugkeer, dient er wel op gewezen te worden dat verzoekers documenten klaarblijkelijk bij zijn aankomst zouden overhandigd geweest zijn aan de Belgische autoriteiten - omdat hij zelf toen bewusteloos was; verzoeksters raadsman zal proberen na te gaan waar de documenten zich thans bevinden, omdat zij eerder de aandacht niet had gevestigd op dit probleem.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de oproepingen van 29 oktober 2019 en 10 december 2019 voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stukken 3 en 5) en twee medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker de voormelde oproepingen niet kon nakomen (stukken 4 en 6) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling van verzoekers bijzondere procedurele noden

Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat de commissaris-generaal evenmin dergelijke noden in zijn hoofde heeft kunnen vaststellen hekelt, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) alle vragen over zijn eventuele bijzondere procedurele noden negatief beantwoord heeft (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ). Verzoeker wijst in het verzoekschrift weliswaar op zijn “*hoedanigheid van patiënt en van ongeschoolde herder/arbeider, slachtoffer van uitbuiting*”, doch laat na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij hierdoor zou hebben en met welke specifieke steunmaatregelen hieraan tegemoet diende te worden gekomen. Door op te merken dat de beoordeling in de bestreden beslissing “*er zou kunnen toe leiden dat men een verkeerde inschatting maakt van de cognitieve en psychisch/emotionele kwetsbaarheid van de verzoeker tot internationale bescherming*”, toont verzoeker niet aan dat *in casu* een verkeerde inschatting werd gemaakt, laat staan dat de bestreden beslissing zonder deze verkeerde inschatting een andere afloop zou hebben gekend.

Door nog aan te voeren dat hij pas op de derde uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud kon ingaan en dat hij bij de twee eerdere oproepingen steeds om medische redenen verhinderd werd, toont verzoeker voorts niet aan – en de Raad ziet niet in hoe dit kan leiden tot de vaststelling – dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden toegekend. Door verzoeker telkens opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud geeft het CGVS ervan blijk rekening te hebben gehouden met de medische redenen die verzoeker ervan hebben verhinderd om op de eerdere oproepingen in te gaan. Voorts blijkt dat verzoeker geen hinder heeft ondervonden om op de derde oproeping tot een persoonlijk onderhoud in te gaan en blijkt nergens uit – en verzoeker toont niet aan – dat dit persoonlijk onderhoud niet op een adequate wijze heeft plaatsgevonden. Verzoeker kreeg tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kon beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. Wanneer verzoeker hoestte, werd hem een glaasje water aangeboden of gevraagd of het gaat en aangegeven dat hij het moet zeggen als het niet gaat (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6 en 8). Met de bij het verzoekschrift gevoegde oproepingen voor een persoonlijk onderhoud en medische attesten (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4, 5 en 6) toont verzoeker dan ook niet aan dat zijn rechten tijdens het persoonlijk onderhoud niet gerespecteerd werden. Verzoeker, die in het verzoekschrift overigens zelf aangeeft dat hij bij zijn komst naar België op het vliegtuig een epilepsieaanval kreeg en daarna medisch behandeld werd en niet betwist dat hij in België “*aanvalsvrij*” werd verklaard, laat bovendien na enige bepaling of beginsel aan te duiden die door de motivering van de bestreden beslissing over zijn bijzondere procedurele noden geschonden zou zijn.

2.3.2. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de elementen in uw dossier blijkt dat u een beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (CGVS, p. 7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer erkend zou zijn als vluchteling in Griekenland. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de omstandigheid dat verzoekers documenten bij zijn aankomst zouden zijn overhandigd aan de Belgische autoriteiten afbreuk doet aan deze motieven.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd: "*In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u Griekenland heeft verlaten omdat u er geen medische behandeling kon krijgen (verklaring DVZ, punt 22; CGVS, p. 8).*

Vooreerst moet er worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet en dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze bescherming zou hebben opgehouden te bestaan.

Er moet verder worden gesteld dat u geen elementen vermeldt waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoewel u aangeeft Griekenland te hebben verlaten omwille van een gebrek aan medische bijstand, moet er op basis van uw verklaringen voor het CGVS worden gesteld dat u niet aantoont dat u in Griekenland niet kon rekenen op behandeling van uw medische problemen. U verklaarde in Griekenland te zijn opgenomen in het ziekenhuis waar u, na een epilepsieaanval, twintig dagen heeft verbleven (CGVS, p. 5). U had toegang tot een arts, er werd een scan van uw hoofd genomen en u kreeg medicatie die u hielp (CGVS, p. 4-5, 8-9). U kreeg verder financiële ondersteuning van 150 euro per maand (CGVS, p. 8). Dat u soms een voorschrift kreeg waarmee u zelf uw medicatie moest gaan halen bij de apotheek en soms zelf moest betalen voor uw medicatie, toont niet aan dat de Griekse autoriteiten in gebreke gebleven zijn wat betreft uw toegang tot medische zorg, of dat deze ontoereikend zou zijn geweest (CGVS, p. 9). Op basis van het voorgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat u, in tegenstelling tot hetgeen u beweert, wel degelijk kon rekenen op medische ondersteuning. Er kan dan ook niet worden gesteld dat een gegronde vrees of reëel risico aannemelijk zou maken.

Waar uw advocaat aangeeft dat uw levensomstandigheden in Griekenland niet in overeenstemming waren met de fundamentele mensenrechten moet er moet worden gesteld dat u er niet in slaagt aan te tonen dat u in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die u niet in staat stelt in uw meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar u internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor u in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat deze negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Er moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in Griekenland blijkt dat u in Griekenland door de autoriteiten basisvoorzieningen ter beschikking kreeg gesteld. Zo werd u gehuisvest (CGVS, p.7), kreeg u de nodige medische verzorging (CGVS, p.4-5 en 8-9) en werd u financieel ondersteund (CGVS, p.8). Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden gesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. U legt een map neer met documenten waarvan u niet weet wat deze documenten inhouden (CGVS, p. 3-4). U stelt enkel dat deze documenten afspraken bij de dokter en documenten van het ziekenhuis in Griekenland zijn (CGVS, p. 4). U legt eveneens een scan van uw hoofd neer (CGVS, p. 5). Deze documenten bevestigen de vaststelling dat u weldegelijk toegang had tot medische zorgen in Griekenland. De documenten van het UNHCR tonen aan dat u toegang had tot een mastercard. De documenten van IOM stellen dat u ondersteunde diensten kreeg van IOM. Deze documenten tonen aldus niet aan dat uw behandeling in Griekenland onbestaande of ontoereikend zou zijn. De medische documenten uit België stellen enkel dat u in België één soort medicatie neemt en dat u aanvalsvrij bent.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat de medische hulp onvoldoende en ontoereikend was en stelt dat hij na zijn ziekenhuisopname weliswaar nog enkele afspraken kreeg, maar dat deze niet doorgingen (onder meer) omdat hij er niet geraakte omdat hij geen geld had voor het transport of zijn problemen niet oplossen, benadrukt de Raad dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van zijn medische problemen dient verzoeker een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze problematiek is een exclusieve bevoegdheid van de DVZ, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of de medische problemen van verzoeker aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 van het EVRM. In het kader van deze procedure kan dan worden onderzocht wat de gezondheidstoestand is van verzoeker en in welke mate eventuele adequate behandeling in Griekenland nodig is en beschikbaar en toegankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de commissaris-generaal op basis van verzoekers verklaringen op goede gronden kon concluderen dat verzoeker wel degelijk kon rekenen op medische ondersteuning in Griekenland, nu hij daar na een epilepsieaanval werd opgenomen in een ziekenhuis waar hij twintig dagen heeft verbleven, toegang had tot een arts en medicatie kreeg. Dat de medische ondersteuning die hij ontving in Griekenland ontoereikend was, toont verzoeker op geen enkele objectieve wijze *in concreto* aan.

Waar verzoeker nog stelt dat het feit dat hij voedsel en een bedrag van 150 euro per maand kreeg, geen bewijs is dat hij door de Griekse overheden alle basisvoorzieningen ter beschikking gesteld kreeg, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij in Griekenland terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Te dezen stelde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, gevraagd of hij nog andere problemen in Griekenland heeft gehad, dat hij enkel gezondheidsproblemen heeft gehad (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Van een gebrek aan toegang tot huisvesting of psychosociale bijstand heeft hij op geen enkel moment gewag gemaakt. Verzoeker kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig

verwijten geen onderzoek te hebben verricht naar de leefomstandigheden in het kamp en niet te zijn nagegaan of deze voor een persoon met zijn profiel beantwoorden aan de menselijke waardigheid. Door nog te beweren dat hij in Griekenland vooral door zijn vriend werd geholpen en bijgestaan en dat deze vriend nu naar zijn familie in Duitsland is doorgereisd, toont verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die niet overeenstemt met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN